

Nico Raat

Door Nico Raat

Mijn zonen van 41 en 36 porren me nog weleens in de bovenarm. “Kijk nou, kijk nou!!” roepen ze dan plagerig, met een grijns van plezier. Ooit, op weg naar hun p  p   en m  m   in Frankrijk, zag ik tussen Nancy en Dijon vaak een roofvogel op een paaltje zitten. “Het zal wel,” dachten ze achter in de auto.

Vogels hebben altijd mijn aandacht gehad. Als jongen ging ik al op pad om ze te observeren. In 1971 kreeg ik van mijn ouders Het Beste Vogelboek van Reader’s Digest, door mijn moeder bij elkaar gespaard. Twee weken geleden sloeg ik het nog eens open, op zoek naar de graspieper.

Aanleiding was een wandeling over het land van boer Ronald Knook in de Purmer. Met mijn vrienden Loek en Wim, net als ik als vrijwilligers bij Water, Land & Dijken, waren we voor het eerst door veldcoördinator Jan meegenomen op safari over de ‘vogelakker’ van Ronald.

Gewapend met onze verrekijkers leerde Jan ons de fijne kneepjes van het “betere” observeren. Op het eerste gezicht was er niet veel te zien of te horen. Maar toch, met wat geduld, bleken er verderop twee buizerds op het land bezig te zijn, die het later in de lucht behoorlijk aan de stok kregen met een vlucht kauwtjes. Er vlogen twee graspiepers in hun “karakteristieke” vlucht over. Jan attendeerde ons erop. Hij had ze eerder gehoord dan gezien. Ze waren ook zo weer verdwenen.

Opletten dus, met ogen en oren! Of ik ze ooit zal horen, is wel de vraag. Ik speel al vanaf mijn twintigste in een bandje en mijn fijne gehoor ligt al jaren aan diggelen.

Nieuwsgierig naar de graspieper heb ik mijn Beste Vogelboek er dus op nageslagen. Daarin wordt de graspieper omschreven als pechvogel bij uitstek. Vooral bij het smelleken (mooie naam) staat hij op de menulijst. Maar de koekoek maakt ook weleens misbruik van zijn gastvrijheid.

De graspiepers broeden in open habitat, zoals de vogelakker waar gras-klaverstroken worden afgewisseld met banen kruidenrijk bloemengewas. Ze hebben een onregelmatige, golvende vlucht; een beetje hotsend en stotend banen ze zich een weg door het zwerk. Hij zingt hoog in de lucht zijn lied, dat uitloopt in lange, hoge fluittonen als hij naar beneden zweeft. Maar... of ik dat ooit mag horen?

En het smelleken dan? Verdwaald of op doorreis? Ik ben wel nieuwsgierig geworden naar deze kleine roofvogel, maar ik kan me niet voorstellen hem ooit te aanschouwen op het weiland van Ronald Knook. Wel zijn er buizerds, torenvalkjes en kiekendieven in de buurt.

Ik realiseer me dat mijn Beste Vogelboek het vogelleven van vóór 1971 schetst. Er is veel veranderd sinds die tijd, en niet in het voordeel van onze weidevogels. De mens is de grote boosdoener. Ik hoop dat er in de toekomst, mede door boeren en burgers verenigd in Water, Land & Dijken, een verbetering tot stand komt. En dat ik daar als vrijwilliger een kleine bijdrage aan kan leveren.

De tweede wandeling op het land van Ronald leverde nog niet veel meer op dan enkele kraaiachtigen, buizerds en duiven in de lucht en bij de burens, maar kijk daar... toch nog twee gele kwikstaarten.

Geduld dus... Op naar verbetering!